

sokest jälle terve näeb ollewad. — Jummal aitab agga Marrit ja keif on wimaks jälle nago enne olli ja Marri südda tänno täis. Marri abbikasa on terwise polest priske mees. Ta teeb omma tööd, ta kaupleb ja wõritseb, püab ja nouab igga wisi, et ilmast ärra minnes omma lessele ja lastele middagi woiks järrele jätta; agga ta unnustab saggedaste ärra, et need, kes rikkaks püüdwad sada, kiusatusse sisse langewad. Ta saab saggedast pettetud, mitto ettewõtmist, mis Jummalaga polnud hakkatud, lähwad ka raisko. Saggedaste tulles ta õhto koio, nukker ja pahhane, kulm kortsus, sannad karredad, meel haige. Siis on kord leem liig solane, kord leib maggedaks jänud, kord laste kárra suur; leiab wigga ühhest, wigga teisest. Se on parrago saggedaste meeste wiis!

Mis teeb nüüd Marri? káksub, tapleb, sõimab, mis lábbi asst hullemaks lähháks? Kui ta sedda teeks, polleks ta õige naese nimme wáart. Ta woitleb kú, agga mitte woõretti sõariistadega: Ta pallub, on lah-

ke, melitab, waigistab, leppitab maggusa sannadega, kurni mees jälle naesele kát ananab ja lahkestest pallub: „Kulla pai Marri! sa olled paljo parrem, kui minna. Anna mulle andeks! Ma tulin selle ja selle pahhandussega koio“ n. t. s. Nüüd on asjad jälle hásti. Mis sedda teinud? Muud middagi, kui õige naese armastus. — Tullewad õnnetusjed, ápartusjed, kahjud, kust meel ei mõtle ja mees saab jälle nukraks, wássiib kannatades, tahhaks peaga lábbi seinna joosta ja wihhastab, et mitte nenda ei lähhá, kui temma tahhaks ja nurriseb Jummalaga ja innimestega. Jälle on Marri, kui Jummalast lodud mehhe abbi. Ta trööstib, waigistab ja pühhib mehhe higgsi otsa eest; rágib Jummalaga armust, heldussest ja isatruussest; ütleb: sedda isja karristab, sedda temma armastab ja kui karristamine on meele parrandades waggusi kantud, siis sadab temma rahhulist õigusse wilja. Se ei woi muido olla: mehhe meel jääb jälle woifseks, ta heidab ennast Isfanda wággewa